

НА ПЛЯЖІ

Жив со-бі в Аф-ри-ці ма-л-но-со-ріг, я-кий був доб-ри-про-те не-смі-ли-ви-Він бо-яв-ся рі-за-но-жем, щоб не г-ра-ни-ти-ся, стри-б-ти на ба-ту-ті, щ-но-гу не зла-ма-т-гра-ти у м'я-ча, щ-не вда-ри-ти-ся не впас-ти. Та я-ко-сло-не-ня та мав-поч-по-кли-ка-ли но-со-ро-на пляж. Но-со-ріг по-див-ся, а-ле по-чав дов-збо-ри. Ко-ли він вий-ш-зі сво-го бу-ди-ноч-ка, дру-зі, че-ка-ли на ньо-го у па-нам-ка-та ку-паль-ни-ках, ду-же зди-ву-ли-ся. На но-со-ро-зі був на-дув-ний ж-лет та на-ру-кав-ни-ки. У ру-ках він три-мав на-дув-не ко-ло, мат-рац та рюк-зак, з я-ко-стир-ча-ли ап-теч-ка, руш-ник та па-ра-соль-ка

— Ти пе-ре-їз-диш? — за-смі-яв-ся сло-ник.

— Це все для без-пе-ки, — су-во-ро ска-з-но-со-ріг. — Я ж мо-жу по-то-ну-ти, от-ри-ма-со-няч-ний о-пік впас-ти та за-би-ти-ся на-с-

При-пи-ни! – ви-гук-ну-ла мав-поч-ка. – Ти
ль-ки всьо-го бо-їш-ся, так не мож-на!

Ой, го-ді вам, – втру-тив-ся сло-ник, я-кий
яв у но-со-ро-га па-ра-соль-ку, що ледь не
да-ла з рюк-за-ка, та мат-рац, щоб йо-му бу-
лег-ше. – Хо-ді-мо вже.

ро-є дру-зів при-йшли на пляж, де вже ку-
ли-ся ле-му-ри. Но-со-ріг роз-сте-лив по-
м-ва-ло і став на ньо-го, зняв-ши кап-ці. Він
бе-реж-но по-клав всі сво-ї ре-чі та по-чав
та-нов-лю-ва-ти па-ра-соль-ку. Мав-поч-ка та
о-ник ски-ну-ли слан-ці та по-біг-ли по
ря-чо-му піс-ку пря-мо у мо-ре.

На-здо-га-няй! – кри-чав сло-ник.

За-раз, – спо-кій-но мо-вив

со-ріг та став ма-за-ти-
кре-мом від за-сма-ги.

Сло-ник та мав-поч-

швид-ко по-то-

ри-шу-ва-ли з

му-ра-ми й ра-

м по-ча-ли гра-

у м'я-ча на во-ді.

со-ріг спо-чат-

не брав у-часть,

ле по-тім на-ва-

в-ся. Та

ри-ба-ти

ле-ті бу-ло не-зруч-но. На-ру-кав-ни-ки теж за-ва-жа-ли.

– Зні-май ти їх – ска-зав сло-ник та під-плив ближ-че до дру-га.

Він до-по-міг дру-го-ві зня-ти на-ру-кав-ни-ки та жи-лет і ки-нув їх на бе-рег.

– Так справ-д кра-ще, – за-у-ва-жив но-со-ріг і став впев-не-но гра-ти у м'я-ча.

– Як же гар-но, – мо-вив но-со-ріг. – І дар-ма я всьо-го бо-яв-ся. Стіль-ки ре-чей на-брав – жах.

– А-ле що-до па-ра-соль-ки ти мо-ло-дець, до-бре від сон-ця за-хи-ща-є, – за-смі-яв-ся слон.

Тут дру-зі по-чу-ли крик, до них біг-ла мав-поч-ка.

– До-по-мо-жіть, у ме-не вся спи-на го-рить!

І справ-ді, по-при гус-ту шерст-ку, бу-ло вид-но, що вся спи-на в мав-поч-ки чер-во-на – во-на от-ри-ма-ла со-няч-ний о-пік.

– За-раз, у ме-не все є, – мо-вив но-со-ріг.

Він ліс-тав ап-теч-ку і зна-йшов я-кусь мазь

- Дя-ку-ю, – мо-ви-ла во-на. – Так пек-ло, жах.
до ре-чі, ви-бач, що я смі-я-ла-ся, що ти ку-
ре-чей тяг-неш. Во-ни на-справ-ді ду-же
-об-хід-ні, он як ти ме-не вря-ту-вав.

- Будь лас-ка, – по-сміх-нув-ся но-со-ріг.
Ну, зай-во-го я теж при-ніс, – і він
-гля-нув на ку-пу ре-чей, – а-ле
-що ко-рис-не взяв, а са-ме смач-
бу-тер-бро-ди та ба-на-ни.

Що хо-че пе-ре-ку-си-ти?

Сло-ник та мав-поч-

зра-ді-ли та по-
-ку-ва-ли дру-го-ві.

Від-то-ді но-со-ріг

до-зу-мів, що він

прем-но всьо-

бо-яв-ся. Бу-ти

то-вим – доб-ре,

ось жа-ха-ти-

всьо-го та

лаш-то-ву-

ти-ся на

ше – не

же. Тож

-со-ріг

в смі-

-вим,

е за-ли-

